

## IZ KORESPONDENCIJE ALVIŽA GENICEA (1767. – 1841.)

*Dosad gotovo nepoznati pustolov, financijski špekulant i kockar Alviž Geniceo (1767. – 1841.) rođen je na otoku Visu u plemićkoj obitelji. Iskoristivši prirodene predispozicije za sklapanje unosnih poslova, Geniceo se bogati prvo zakupom na rodnom Visu, a zatim financijskim špekulacijama u Veneciji, Beču i Napulju. Živi na visokoj nozi. Stalan je posjetitelj mondenih sastajališta europske aristokracije i prepun galantnih pustolovina. U blizini Beča kupuje dvorce te u jednom od njih, dvorcu Jeutendorf, organizira kockanje i kartanje. Nemilice trošeći lako stečen novac, postupno zapada u dugove, a njegovi dvorci bivaju prodani na dražbi. Na kraju, već u poznim godinama vraća se na rodni otok gdje provodi miran život i gdje umire. Geniceo je za života napisao neku vrstu uspomena s naslovom Lungo species facto, koje su ostale u rukopisu, ali sadrže mnogo zanimljive građe koja bolje osvjetljava jedno vrijeme, jedan dio društva i ulogu pojedinaca u tom društvu.*

*Osim uspomena, Geniceova ostavština sastoji se i od korespondencije jer se Geniceo dopisivao s mnogim istaknutim osobama svoga vremena. Nju možemo podijeliti na pisma koja je pisao sam Geniceo i na pisma koja su upućena Geniceu. Pisma koja je pisao Geniceo svojim prijateljima u Dalmaciji – braći Garagnin i Nikoli Pappafavi, pisana su na talijanskom jeziku, a ona koja su Geniceu uputili drugi, napisana su na talijanskom, francuskom, njemačkom i latinskom jeziku. Pisma svjedoče o Geniceovim poznanstvima i prijateljstvima s mnogim istaknutim osobama – državicima, visokim plemstvom, bankarima itd., te potvrđuju mnoge navode iz njegove knjige uspomena.*

**Ključne riječi:** Alviž Geniceo, pustolov; korespondencija; pisma; knjiga uspomena; mondenski život; estet

Dosad gotovo nepoznati pustolov, financijski špekulant i kockar Alviž Geniceo (1767. – 1841.) rođen je na otoku Visu u plemićkoj obitelji. Iskoristivši prirodene predispozicije i zdravu inteligenciju za sklapanje unosnih poslova, Geniceo se bogati prvo zakupom na rodnom Visu, a zatim financijskim špekulacijama u Veneciji, Beču i Napulju. Živi na visokoj nozi. Stalan je posjetitelj mondenih sastajališta europske aristokracije i prepun galantnih pustolovina. U blizini Beča kupuje nekoliko dvoraca te u jednom od njih, dvorcu Jeutendorfu, organizira

kockanje i kartanje, a da to prikrije posvećuje se uzgoju svilene bube. Nemilice trošeći lako stečen novac, postupno zapada u dugove, a njegovi dvorci bivaju prodani na dražbi. Na kraju, već u poznim godinama vraća se na rodni otok gdje provodi miran život i gdje umire. Geniceo je za života napisao neku vrstu uspomena s naslovom *Lungo species facto*, koje su ostale u rukopisu, ali sadrže mnogo zanimljive građe koja bolje osvjetljava jedno vrijeme, jedan dio društva i ulogu pojedinaca u tom društvu.

### Geniceo – pustolov, bogataš i estet

Geniceo je rođen te je živio u vrijeme kad je u europskoj književnosti i umjetnosti prevladavao postklasicizam. Geniceo koji je volio biti okružen lijepim stvarima, vrlo vjerojatno je u svojim bogato opremljenim stanovima posjedovao namještaj, ukrase, slike i skulpture, inspirirane modom koju je izražavao tada vodeći postklasicizam.

Geniceo, rođen u plemićkoj iako siromašnoj obitelji, okoristio se plemićkom titulom i urođenim šarmom da bi mu se otvorila vrata aristokratskih krugova, prvo Venecije, a potom Austrije i većeg dijela Europe. Imao je diskretnu izobrazbu splitske sjemenišne gimnazije što mu je uz inteligenciju, osobnu privlačnost i prava poznanstva pomoglo u društvenom probouju. Međutim, Geniceo je imao i još drugih korisnih osobina koje su plijenile pozornost i utjecale na konsolidaciju njegova mjesta u društvu, a to je zgodan fizički izgled<sup>1</sup> i lijepo kicoško odijevanje. Ako su se tomu pridodale izvrsne manire, lijepo uređene kuće, zakupljene lože u kazalištima te rastrošnost koja ga je pratila u prikazivanju svoga bogatstva priređivanjem svečanih gozbi, plesova i vatrometa te sličnih bezbrižnih i ugodnih provoda besposlenoj aristokraciji, nije nimalo čudno da se u kratkom vremenu uspeo vrlo visoko na ljestvici društvenog uspjeha.

Geniceo je isto tako iskoristio sve prednosti vrlo burnog vremena u kojem je živio da bi raznim špekulacijama, kockanjem, posuđivanjem novca visokoj aristokraciji i drugim manipulacijama stekao golemo bogatstvo.

U svojim uspomenama opisuje i luksuz kojim je bio okružen, a koji je bio vrlo vjerojatno izraz mode i duha onog vremena. U nekoliko navrata opisuje svoje stanove kao i namještaj kojim ih je opremio. Ovako opisuje luksuzni stan koji je unajmio i namjestio u Veneciji: „Vraćam se u Veneciju i tada razmišljam kako

<sup>1</sup> Prikazani rezultati proizišli su iz znanstvenih istraživanja provedenih u okviru znanstvenog projekta *Dalmatinsko kulturno ozračje 19. stoljeća* provođenog uz potporu Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske, a u sklopu programa *Studia Mediterranea* Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Splitu.

Sudeći prema portretu koji se čuva u samostanu u Jeutendorfu u Donjoj Austriji, Geniceo koji je tada imao otprilike 44 godine, prikazan je kao stasit i vrlo zgodan muškarac premda već pomalo sklon debljanju.

bih doveo majku u Veneciju. Moj stan bila je, prema tadašnjim običajima, udobna kuća u Calle lunga na San Moisè, ali to nije doličilo jednoj dami. Uzimam u najam u Calle del Ridotto, poviše kanala, čitav treći kat velike palače Giustiniani. Predivan pogled na čitavu luku, crkvu Della Salute, Rivu degli Schiavoni, kanal, Zudecchu i na zaljev s druge strane Zudecche. Najam je bio umjeren od 450 dukata. Ali što ja činim od ovog velikog stana? Budući da je bio na dobrom položaju, pretvaram ga u kraljevski dvor, unutrašnjost sam drukčije podijelio. Stavio sam nove podove i tavanice, izvrsne slike, prikladni namještaj izrađen za tu prigodu, pozlate, ukrasio sagovima, izvezenim zavjesama, izvezenim tapiserijama koje su oponašale i ponavljale ukrase na stropu, engleskim sagovima, ogledalima na prozorima, ogledalima u unutrašnjosti, željeznim ogradama, morskim kupkama koje su, uz određeni mehanizam, dovodile more do kuhinje, kadama od bakra, žaluzinama, velikom namještenom kuhinjom i odijelima za svu posluđu itd., itd. Iz ovog se opisa može zamisliti koliko me je novaca stajao ovaj stan, koji je poslije izazivao divljenje svih stranaca kada su ga dolazili razgledavati. Mislim da je moj trošak bio nešto manji od 10 tisuća cekina. Stoga je nužno uslijedilo da su se u tom stanu priređivale velike gozbe i svečanosti.<sup>2</sup>

U Beču je trideset godina držao u najmu kuću u samom centru grada, na Trgu sv. Stephana. O toj se kući izražava na sljedeći način: „U međuvremenu sam provodio u Beču sjajan život: dobra kuća, dobar stol. Sve najuglednije osobe, domaće i strane, bile su kod mene. Domaćinstvo moje kuće stajalo me tri tisuće srebrnih forinti mjesečno.“<sup>3</sup>

U Napulju gdje je boravio više od tri godine uzeo je u najam dvije kuće: „... kuću i vrt na Vomero, uzeo sam u najam na 15 godina za male novce, ali uz ogromne popravke i troškove kuću na Capodimonteu. Ovu sam kuću opremio namještajem. (...) U toj kući (...) imao sam radnu sobu punu etrurskih vaza. Tu sam kolekciju napravio u više navrata svoga boravka u Napulju. Ona me je stajala oko 3 500 dukata, ali je tada sigurno vrijedila 6 000.“<sup>4</sup>

Geniceo je bio prijatelj poznatih austrijskih knezova – Nikole II. Esterházya,<sup>5</sup> velikog ljubitelja umjetnosti i kolekcionara, od kojeg su sačuvana mnoga pisma, kneza Josepha Franza Lobkowitza (1722. – 1816.), kneza Wrčne i drugih.

<sup>2</sup> Alvisse Geniceo, *Il lungo species facto*, rukopis, str. 80, Arheološki muzej u Splitu (dalje: AMS), *Arhiv Frane Carrare*, Pozicija XVI (prijevod Lj. Š.).

<sup>3</sup> Isto, str. 95.

<sup>4</sup> Isto, str. 126–127.

<sup>5</sup> Knez Nikola II. Esterházy (1765. – 1833.), poznati kolekcionar umjetnina. Studirao je na vojnoj akademiji Theresianum, ali je napustio vojnu karijeru u činu feldmaršala da bi se posvetio diplomaciji. Mnogo je putovao kao posebni veleposlanik. Preuredio je obiteljsku palaču u klasicističkom stilu i ponovno doveo Josepha Haydna da vodi novi orkestar. Osobito je volio Italiju u kojoj je često boravio i u kojoj je kupio mnogo umjetnina. Na kraju života imao je kolekciju od 1 156 umjetničkih slika.

## Dopisivanje Genicea sa prijateljima u Dalmaciji

Geniceo je odgojen i školovao se na Visu, Hvaru i Splitu te je u tim dalmatinskim gradovima stekao svoje prve i najbolje prijatelje. Čini se da mu je prvi školski prijatelj bio Nikola Pappafava<sup>6</sup> s kojim je Geniceo u Hvaru pohađao istu osnovnu komunalnu školu, a u Splitu poznatu splitsku sjemenišnu gimnaziju. U zadarskoj Znanstvenoj knjižnici<sup>7</sup> sačuvano je 48 pisama koja je Geniceo uputio Pappafavi od 1806. do 1811. godine.

Sljedeća dvojica vrlo dobrih prijatelja s kojima je pohađao istu sjemenišnu gimnaziju u Splitu bila su dvojica braće Garagnin: Dominik i Ivan Luka. To je prijateljstvo bilo tako jako da su se pobratimili i jedni druge nazivali braćom: Ivan Dominik je postao stariji, Ivan Luka srednji, a Alviž mlađi brat.<sup>8</sup> U Državnom arhivu u Splitu u Fondu Garagnin sačuvana su 23 pisma koje je Geniceo uputio Dominiku Garagninu, sedam pisama koje je Geniceo uputio Ivanu Luki i prijepisi sedam pisama koje je Dominik Garagnin uputio Geniceu.<sup>9</sup> Iz tih pisama razabiremo u prvom redu da je među njima vladala velika privrženost i snažno prijateljstvo, ali se može raspoznati i mnoštvo privatnih detalja. Tako doznajemo o Dominikovoj narudžbi šalica za crnu kavu i čokoladu koje je Geniceo na Dominikovu molbu odabrao, kupio i poslao. U pismu Geniceo, koji je bio posjetitelj najotmjerenijih bečkih salona, daje Dominiku instrukcije iz kakvih se šalica običava u Beču piti kava: „Prema našim starim navadama, ovdje su šalice za kavu jednake onima za čokoladu. Ovdje nije običaj ponuditi čokoladu društvu. Daju je pojedincima, jednom ili dvojici, ili u istim šalicama kao i kavu ili u većim šalicama i raznih oblika. Kada nude kavu, ne običavaju nikada poslužiti u šalicama jednakog oblika i kvalitete kao što u nekoj elegantno namještenoj sobi nećete nikada naći sjedalicu, a ni divan iste vrste namještaja. Naime, u lijepim stvarima različitost je ona koja zabavlja. Isto tako, ispijajući kavu, netko uzima jednu šalicu, a netko neku drugu.“<sup>10</sup>

<sup>6</sup> Nikola Pappafava (Hvar, 27. svibnja 1770. – Zadar, 18. svibnja 1833.), pravnik. Školovao se u Splitu i Zadru, a pravo je završio u Padovi gdje je diplomirao građansko pravo. Nakon studija dobiva odobrenje za obavljanje odvjetništva u Zadru, a za vrijeme francuske uprave bavio se i trgovinom. General Franjo Tomašić imenovao ga je 24. prosinca 1813. za prvoga zadarskog gradonačelnika u tzv. II. austrijskoj upravi, a dužnost je obnašao od 1814. do 1819. Poslije je bio sudac i savjetnik Prizivnog suda u Zadru.

<sup>7</sup> Znanstvena knjižnica u Zadru, Lettere a Nicolo Pappafava, sign. 22592 Ms 562.

<sup>8</sup> To je, čini se, nastalo prema godinama rođenja: Dominik je rođen 1761., Ivan Luka 1764., a Alviž 1767. godine.

<sup>9</sup> Ta su pisma objavljena u radu: Ljerka Šimunković, Nataša Bajić-Žarko, „Iz korespondencije Dominika i Ivana Luke Garagnina“ u: *Građa i prilozi za povijest Dalmacije* 20 (2006.), str. 117–159, 291–301 (prijevod Lj. Š.).

<sup>10</sup> Isto, str. 122. Pismo je poslano iz Beča, a nosi nadnevak: 5. veljače 1811.

Prijatelji naravno jedni drugima obavljaju razne usluge. Tako Geniceo nabavlja u Beču i šalje Dominiku kočiju koja mu je bila potrebna za posao u Ljubljani, ukrasnu dugmad i kopče za šešire, lanac za džepni sat itd., a Dominik šalje Geniceu u Beč trogirsko ulje. Ivan Luka naprotiv nabavlja i šalje Geniceu ukrasno čapljinu perje za perjanicu koju je Geniceo kao pravi kicoš morao imati savršenu. Naručujući perjanicu Geniceo kaže: „... ako perjanica i perje nisu savršenog i izvrsnog izgleda, ne stoje mi dobro“, a zatim dodaje: „Vi znate najbolje što su metropole, gdje se poklanja pozornost samo najprobranijim stvarima.“ U istom pismu Geniceo nam je ostavio izvrstan opis Ivana Luke: „Oh, kako bih Vas želio zagrliti! I napričati se, ali bez pera u ruci, knjiga i naočala jer ste tada zaneseni ili mislima Demokrita ili preustrojstvom čovječanstva, ili sredstvima našeg Kraljevstva, a ja uspavan ovim mislima koje vidim kako Vam isparavaju iz mozga, pružam ruku da ih uhvatim te otkrivam da mi je puna sitnih čestica. Tada oplakujem izgubljeno vrijeme te se prepuštam misli da su namjere svakog bića koje se naziva čovjek tako ograničene da ne prelaze njegov opseg.“<sup>11</sup>

Geniceo se dopisivao s braćom Garagnin sve do posljednjih mjeseci svoga života. Premda je u veljači 1840. Geniceo već imao sedamdeset i tri godine te je bio bolestan, navodno se spremao otputovati u Beč. Stoga piše Ivanu Luki: „Moram što prije otputovati u Beč. Čekam da se vrijeme proljepša, jer sada nemam godine da bih se patio krenuvši prije.“<sup>12</sup>

Prema riječima samoga Genicea, sa svojim ujakom Šimunom (Simeonom) Ostojom, kojeg je od milja zvao *barba Sime*, imao je prepisku književno-poetskog karaktera. Sačuvana su samo tri pisma u kojima se doista vidi kako se ujak i nećak zabavljaju u međusobnom izmjenjivanju stihova, anegdota i sličnih sadržaja. U prvom pismu iz 1824. ujak odgovara primjerenim stihovima na nećakove stihove kojima mu priopćava da mu šalje 50 forinti za predstojeću zimu. U drugom pismu stari mu Ostoja šalje madrigal, a u trećem pismu iz 1826. barba Šime mu zamjera depresiju u koju je Geniceo zapao te mu poručuje: „Žalost ne liječi zla, naprotiv povećava ih. Budi dakle hrabar i razveseli se, ako hoćeš dugo živjeti na zemlji i ako hoćeš podići duh svome ujaku koji te obožava i koji ne traži ni ne želi veće dobro osim stalne prepiske.“<sup>13</sup> Na kraju pisma šalje mu pjesmu *La Tavola rotonda* (Okrugli stol) spjevanu u sestinama.

Kažimir Draganić Vrančić piše Geniceu da namjerava doći u Beč kako bi požurio potvrdu plemstva, jer se namjesnik Tomašić navodno pokazao kao neprijatelj dalmatinskog plemstva. Konte Vicko Bersatić upućuje Geniceu sonet u prigodi Božića 1824. godine.

<sup>11</sup> Isto, str. 293; pismo iz Beča, 25. ožujka 1805.

<sup>12</sup> Isto, str. 301; pismo iz Hvara, 16. veljače 1840.

<sup>13</sup> AMS, *Fond Carrara*, pismo pisano iz Zadra 17. prosinca 1826.

Zanimljivo je šifrirano pismo koje je Geniceu uputio konte Pasquale Wrachien,<sup>14</sup> dvorski savjetnik i predsjednik Prizivnog i Glavnog suda za čitavu Dalmaciju u Zadru. Šifra se sastoji u tome da su sve riječi teksta, koji se odnosi na novosti koje Beč kani ili je već uveo u Dalmaciju, napisane naopako kako bi, ako pismo padne u tuđe ruke, bile potpuno nečitljive.

### Pisma upućena Geniceu iz inozemstva

Pisma koja su Geniceu uputili spomenuti i drugi prijatelji i poznanici, a koja se čuvaju u Arheološkom muzeju u Splitu<sup>15</sup> pisana su na francuskom, talijanskom i njemačkom jeziku. Njihov sadržaj je raznolik. Ima mnogo pisama u kojima se traži posudba novca, zatim su tu potvrde o zaduženju prigodom igre karata i slično, a ta su pisma uglavnom na francuskom jeziku. Zatim ima mnogo poziva na objede, večere, plesove itd. te zahvala na pozive u kojima se uzvanici ispričavaju zbog nemogućnosti prisustvovanja. Neki traže pomoć, kao na primjer Francesco Danese<sup>16</sup> ili Angelo Calafati<sup>17</sup> koji moli da mu se pomogne pri zaposlenju. Konte Vicko Ismaelli<sup>18</sup> moli ga za posudbu novca i nudi mu da kupi posjede koje je Ismaelli posjedovao na Visu. Knez i kneginja od Belvedere mole ga da se zauzme za zaposlenje njihova nećaka, maresciallo de Medici moli ga da mu ustupi ložu u kazalištu, vojvoda od Berwicka i Albe moli ga da mu posudi kočiju. Sačuvano je šest pisama baruna Carnea Steffanea<sup>19</sup> s kojim je bio vrlo prisnan. U jednom pismu Steffaneo ga moli da se raspita za nekog mladića koji se nalazi u austrijskoj vojsci u Napulju, a čiji otac već dugo nema nikakve novosti

<sup>14</sup> Pasquale Wrachien (? – 1821.) bio je dvorski savjetnik, predsjednik Prizivnog suda i Glavnoga kaznenog suda za čitavu Dalmaciju u Zadru. Francuska ga je vlada odlikovala ordenom Legije časti. Usp. Ljerka Šimunković, Nataša Bajić-Žarko (bilj. 9), str. 120.

<sup>15</sup> AMS, *Arhiv Frane Carrare*, Pozicija XVI.

<sup>16</sup> Francesco Danese (? – 1844.), venecijanski oficir, francuski pukovnik te austrijski general. Zajedno s generalom Tomašićem zauzeo Dalmaciju nakon odlaska Francuza.

<sup>17</sup> Angelo Calafati (Hvar, 1765. – Kopar, 1822.), pravnik i političar. U Padovi završio studij prava. Nakon pada Serenissime, demokratska ga je vlada poslala u Dalmaciju zajedno s I. L. Garagninom da pridobije Dalmatince za nove ideje demokracije i bratstva. Poslije odlazi u Kopar gdje postaje gradonačelnikom. Tu se istaknuo organiziranjem školstva, izgradnjom cesta itd. Francuska ga je vlada odlikovala ordenom Legije časti.

<sup>18</sup> Vicko Ismaelli (Korčula, 1771. – Korčula, 1835.) posljednji je potomak bogate i poznate obitelji koja je u 16. stoljeću doselila iz Ancone, a kojoj je plemstvo dodijelila Mletačka Republika. Ismaelli je pohađao privatne škole u Veneciji i stekao solidno obrazovanje. Uoči velikih političkih i povijesnih događanja, vraća se u Korčulu gdje obnaša funkciju predsjednika suda. Za vrijeme Ilirskih pokrajina u službi je Francuza. Od godine 1815. u austrijskoj je službi gdje je tri godine obnašao dužnost savjetnika u bečkoj vladi. Kao šezdesetogodišnjak, vraća se u Korčulu i tu provodi svoje posljednje dane. Pisao je poeziju, uglavnom na talijanskom jeziku. Usp. *Hrvatski biografski leksikon*, sv. 6, Zagreb 1995., str. 56.

<sup>19</sup> Franz Maria von Carnea Steffaneo (1757. – 1825.), austrijski političar i pedagog.

o njemu. Iz drugih pisama vidi se da se Steffaneo zauzima za neku Geniceovu molbu austrijskoj vladi i da se zauzima da se Geniceov nećak primi u bečku vojnu Inženjersku akademiju. Knez Torlonia moli ga da mu pronađe majordomusa za novu kuću. Knez Esterházy, koji je, čini se, zakupio njegovu kuću u Capodimonteu u Napulju, moli ga da mu nađe poslugu, a u nekoliko narednih godina, od 1820. do 1833., piše mu 11 kraćih pisama u kojima mu šalje pozivnice za ples i večere. Knezovi Wrba i Lobkowitz pozivaju ga na večere, zabave i partije karata što samo svjedoči o tome da je bio rado viđen gost na zabavama visoke aristokracije kao i da su zabave koje je Geniceo priređivao bile društveni događaj.

Iz te gomile pisama izdvajaju se po sadržaju, stilu i jeziku pisma Luigija de Medicija,<sup>20</sup> kneza Ottajano, ministra financija u Napuljskom Kraljevstvu. Čini se da su se on i Geniceo sprijateljili u Beču za vrijeme Bečkog kongresa, da su se družili za vrijeme Geniceova boravka u Napulju i da su se često dopisivali. Geniceo je ministru de Mediciju pisao sve novosti iz društvenog života Beča kao i s bečkog dvora. Ministrova pisma doimaju se krajnje prijateljska, u njima naziva Genicea vrlo poštovanim prijateljem te ga zove nadimkom Sise kojim su ga nazivali samo intimni prijatelji i rodbina. U pismu od 12. siječnja 1819. ministar ovako završava pismo: „Pišite mi često i nemojte se ljutiti što vam ne odgovaram. Vi imate vremena, a ja nemam. Vi imate novca, a ja ga nemam. Ove dvije bitne razlike među nama mogu me dostatno ispričati.“<sup>21</sup> U pismu od 30. ožujka 1819. piše Geniceu: „Vi ste sretnik jer se možete smijati svim sustavima i sjedeći okruženi lijepim djevojkama pijete za inat svima. Za vas je sve isto: papirnati ili gotov novac. Ne nedostaju vam užitci, a zabave se umnožavaju uvijek na isti način.“<sup>22</sup> U nekom drugom pismu od 21. rujna 1819., zahvaljujući na lijepim riječima koje mu je Geniceo uputio, kaže: „Vi vidite sve očima prijateljstva te izdaleka: i kao što je tuđa žena uvijek ljepša, tako vi nalazite da je vaša kuća loša, a tuđa dobra.“<sup>23</sup>

Među Geniceovom prepiskom nalazi se nekoliko tekstova na latinskom. Riječ je naime o govoru i igrokazu što su ga za Genicea priredili prior pater Benedikt Maria Schullterer i redovnici servitskog samostana u Jeutendorfu u znak zahvalnosti jer im je Geniceo obnovio samostan koji je bio spaljen u napoleonskim ratovima.<sup>24</sup>

<sup>20</sup> U Geniceovoj ostavštini sačuvana su četiri pisma koja mu je uputio Luigi de' Medici, knez od Ottaviana (1759. – 1830.), pravnik i političar, ministar financija u Napuljskom Kraljevstvu i prvi ministar Kraljevstva Dviju Sicilija.

<sup>21</sup> AMS, *Fond Carrara*, pismo iz Napulja od 12. siječnja 1819.

<sup>22</sup> AMS, *Fond Carrara*.

<sup>23</sup> Isto.

<sup>24</sup> Zbog toga Genicea slave kao drugog utemeljitelja samostana u Jeutendorfu. Geniceov portret krasi primaću sobu u samostanu, a u samostanskoj crkvi na balkonu s orguljama nalazi se naslikan Geniceov plemićki grb.

## Summary

### SELECTIONS FROM THE CORRESPONDENCE OF ALVIZ GENICEO (1767 – 1841)

Except for treasuring precious memories, Geniceo's heritage contains also his correspondence, a part of which has, fortunately, been preserved. After examining the letters, it is apparent that Geniceo exchanged letters with numerous prominent individuals of his time. The correspondence can be easily divided into letters written by Geniceo himself, and the letters written to him by others. Geniceo's letters to his friends in Dalmatia – the Garagnin brothers and Nikola Pappafava, were written in Italian, and the letters he received were written in Italian, French, German and Latin. Although only a segment of his correspondence was preserved, the letters bear witness to Geniceo's acquaintances and friendships with eminent individuals – politicians, high nobility, bankers etc., money he owned and the influence he exerted on the members of the aristocracy. Therefore, they indirectly confirm a number of statements from his book of memoirs, which would, without the letters to support it, would seem as a figment of imagination.

**Key words:** *Alviz Geniceo; adventurer; correspondence; book of memoirs; high society; aesthete*